

שְׁנַת כָּל הַבְּרֹאִיִּים

28.9 - 16.11

כחלק מהפרקטיקה האומנותית שלה
אוספת יסמין שאריות מצידי הדרכים,
שולי חיים אותם היא שוזרת יחד לכדי
אובייקטים היברידיים פיוטיים.
בתערוכה 'שנת כל הברואים' היא מאגדת
יצירות שרקמה סביב שנתה הראשונה כאם.
שנה שכללה בליל של חוויות שמצד אחד קשרו
אותה קשר הדוק לעולם החי והטבע האוניברסלי,
ומהצד השני הכניסו אותה עמוק לתלם
של התרבות האנושית הישראלית.
חוויות של התנגשות בלתי פוסקת בין הנשגב
והרוחני לבין הבשרי, הבירוקרטי, והארצי.
התערוכה כוללת את כל אלה.
ואת המפגש המתמיד בין החיים המוות והזמן
אשר מקבלים נוכחות מוצקה בתוך היומיום
של הריון, לידה, וגידול ילדה.

אוצרת ויוצרת שותפה : **גל אמויאל**.
אמנית רב תחומית, מוזיקאית ומעצבת
במה וחלל.
חיה, אמא לילד מיכאל, ויוצרת בחיפה.

כולם הולכים לישון. כולן מתעוררות.
כולן חיות ומתות.
כולם נולדו מאיזושהי אמא וחיו בתוך הגוף
שלה עד שיצאו החוצה לאוויר. (וברגע הזה
למדו לנשום אותו).
אנחנו ממשפחת היונקים ואנחנו יונקים ומניקות.
אנחנו ממשפחת ההולכים לעבודה וחוזרים
אחר הצהריים.
אנחנו ממשפחת בני האדם המערביים ומתלבשים
בהתאם. אנחנו ממשפחת ההולכות
לגן, המסתגלות, התמיד חוזרות, המחכות בשער.
אנחנו לפעמים קורסים נשברים ורוצים שמישהו
יעטוף אותנו בבד נעים. שמישהי תפרוש
עליי את השמיכה. לפעמים אנחנו נוגעות ברגעים
נשגבים בחיבור שקורה בין הנשמות ובין הרוחני
לקרביים שלנו.
אנחנו חלק משרשרת מזון מוזרה, אנחנו שאריות
של יקום שמטאטאים כל ערב מפינות החדר.
אנחנו סובייקט כל כך גנרי.
הכריות שלנו ספוגות שירי ערש.
הקירות שלנו ספוגים בשיחות שלא ידענו שנשוחח,
אבל אולי יכולנו לנחש. אנחנו מוציאות קולות
מרגיעים שלא ידענו שנוציא. מחפשות הגנה
ממחשבות מפוקפקות מנסות לצייר לנו שביל
ממה שנקרה בדרכנו.

יסמין שטינמץ היא אמנית רב תחומית,
מעצבת תפאורה ותלבושות.
יוצרת מיצבים, עבודות וידאו ומיצגים.
חיה, אמא לילדה עליה, ויוצרת בכליל.